

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

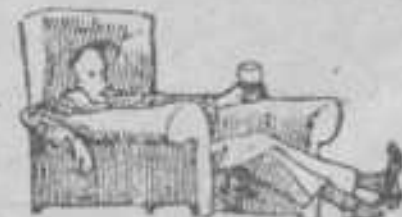
VERSCHIJNT APERIODIEK BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8,— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35

ADVERTENTIES: PER VAK f 8,— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: MARKT 37a

UITGAVE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — ADMINISTRATIE: OUDE DELFT 95
22STE JAARGANG — 19 DECEMBER 1949 — 6 BLZ. No. 11

HOOFDREDACTEUR: G. J. VAN DER GRINTEN. GRIFFIER: W. E. RÖELL.

REDACTEUREN: H. G. SENF — R. L. BOSCH — G. H. HOFSTEDÉ — D. VAN WOERKOM —

Hoort, luistert, Gij vermaledijde zwijmelingen, zwij-
gelingen en glimmend gepoetste schoenneuzen. Wij
hebben U leren kennen in de afgelopen maanden, weken,
ja dagen en vooral uren. Want Gij hebt niet gereageerd
op de afgelopen oproep, aandrang, ja pressie en vooral
smeekbeden en noodkreten. Het is daardoor dat wij U
hebben leren kennen, beter dan wij U tot nu toe ken-
den, beter dan menigeen U tot nu toe kende, beter dan
Gij Uzelve wellicht kendet, en vooral: beter dan Gij
Uzelve zoudt willen of durven kennen.

Het is daarom dat wij U noemen: zwijgelingen. Want
Gij waart gelijk ene bodemloze en zinloze put, waarin
het suggesties, opwekkingen en ideeën regende, ha-
gelde of sneeuwde opdat hij in staat zou zijn te zijner

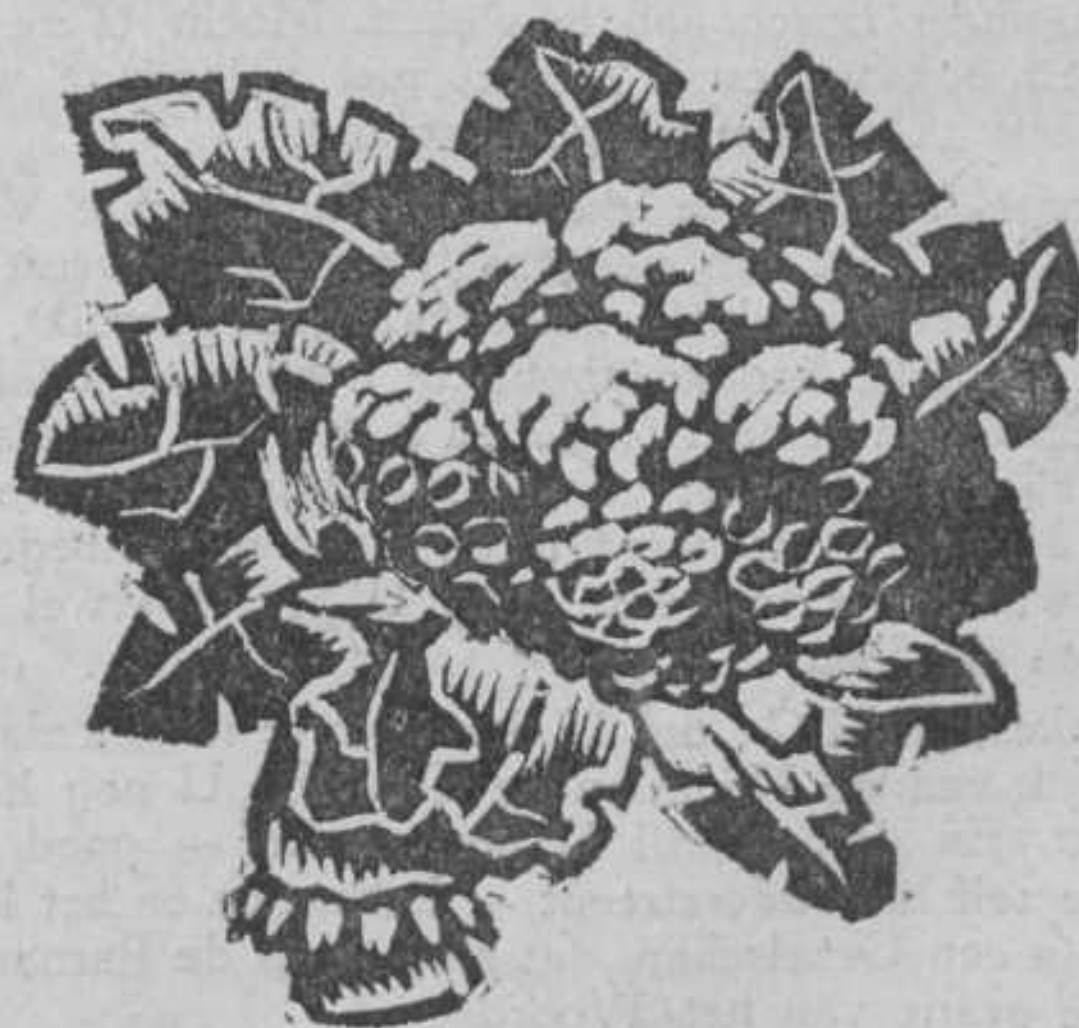
tijd helder en zuiver water te verschaffen. Doch Uwe inzendingen waren ternauwer-
nood toereikend om de voegen tussen de stenen van de bedding Uwer put te doen vol-
lopen met troebele droesem.

En zo is het door Uwe schuld dat de Commissie tot Redactie van den Delftschen Studenten Almanak
voor het jaar 1950, gedwongen was de regen op te vangen in hare hoeden, staande in de tuin
die eens geurde en straalde van de pracht der bloesems ontloken aan de boom van het
Delftsch Studenten Corps.

En zij — de leden der Commissie — lakten de stelen hunner chrysanthen dicht opdat zij
in schijn de bloeiende gestalte, hen geschonken door
een toegewijd ledendom, zouden kunnen behouden.
En opdat het weinige zuivere vocht in de hoeden ver-
zameld, gegoten zou kunnen worden in die ene recht-
hoekige vorm waarvan de wanden een kleur vertonen,
die eigenlijk zou moeten verschijnen op Uwe verwenste
konen.

En zulks niet in het minst, omdat Wij vermoeden, ja
weten zelfs, dat Gij ondanks alles een dag van Uw
volgeboekte leven hebt uitgetrokken om te ontvangen
uit onze handen den 96sten Almanak van het Delftsch
Studenten Corps, Wij zouden niet gaarne zeggen: Uw
Almanak.

Tot overmaat van ramp voelen Wij ons genoodzaakt

U in één enkel opzicht gelijk te geven: Wij zijn dom genoeg U een verdiende teleurstelling te besparen en hebben ons voorgenomen die éne door U gereserveerde dag op gepaste wijze te vullen.

Met andere woorden: Wij, **Ihr Johannes Buythel op ten Quuffert**, na ampele overpeinzingen van ons landgoed teruggekeerd in de stad onzer roeping, delen U mede dat Wij de intentie hebben U den

Delftschen Studenten Almanak voor het Jaar 1950

uit te reiken op Vrijdag den 23sten December 1949 op een tijdstip, gelegen na 5 uur des na-middags.

Aldus besloten heeft, in naam van de **Commissie tot Redactie**,

Ihr Johannes Buythel op ten Quuffert,
Vice-President.

Mijnheer de H.R.

Hoogstwaarschijnlijk ben ik één der velen, die zich geërgerd hebben aan de voorpagina van ons geliefd Orgaan „De Spiegel”. Maar misschien ben ik één der weinigen, wien het vuur nog, bij het lezen van die regels, dusdanig in de sokken schiet, dat hij naar de dichtstbijstaande toren rent om te blazen. Maar nu wou ik mijnheer Maas Geesteranus even hebben.

Mijnheer Maas Geesteranus.

Vergun me dat ik U aanspreek en over Uw hoofd heen alle andere Mazen Geesterani in het Delftsch Studenten Corps. U hebt een vuurtje aangemaakt in de Corpsvergadering en het spijt me dat ik U niet ook kan aanwrijven de weerkaatsing daarvan in „De Spiegel”. Maar laat ik de zaak grondig aanpakken.

Wanneer men Uw proza doorleest, valt de eerste blik reeds op regel 30 „handelingen der Senaat”: Senaat is echter mannelijk. De opmerkelijke lezer wijst nu bij met zijn vinger en komt zo op „mij zo gewaardeerd” (r. 4); een contaminatie ontstaat uit de uitdrukkingen „door mij gewaardeerd” en „mij zo geliefd”. Dat zijn nog maar taalfouten en ik zie, U zit al klaar met Uw rode potlood om de gebreken bij mij en mijnheer Bosch aan te wijzen. Mocht U ze vinden, dan hebben ook wij onze kansen niet voldoende waargenomen en heeft „De Spiegel” geen schuld.

Op regel 15 staat te lezen „van U, Geachte Vriend”. Wát van U? U bent zeker ergens Secretaris geweest M.M.G. en hebt te veel de duffe zinswendingen gebruikt, zonder ooit over de oude, hoofse inhoud te hebben nagedacht.

U gebruikt tweemaal (r. 17 en r. 49) het archaïsme „edoch”. Het zij zo, maar dit en uitdrukkingen als „ware het niet” (r. 12) voeren U weer terug naar die onbegrepen hoofse stijl, waarin de woorden „mag U” (r. 41) wel zeer storend zouden aandoen.

Dit alles, M.M.G., om U duidelijk te maken dat er aan het gebruik van de Nederlandse Taal, bij U nog heel wat ontbreekt. En dat, terwijl U nog steeds — goed, dat de Redactie zelf het onderstreept — het eerste en het laatste woord hebt in een Gezelschap, dat slechts op de Parnassus verkeert bij de gratie van het Woord.

Als U dan al onmachtig bent, hoe dan die anderen, die Secretaris zijn van Tooneel, en Thesaurier en al de honderden, die daar beneden staan? Zou dat niet beter worden,

als zij elke maand een stijl- en stel-oefeningetje ter correctie opzonden aan de Redactie? Zo komen we tot een toestand, dat Hoogleraren en Fabrieksdirecteuren het Corpslid tenminste zullen waarderen om zijn taalbeheersing.

Ten slotte moge ik met U nagaan de techniek van dit, Uw eerste neergeschreven proza. Zelfs als bondige repliek deugt het niet, want het zegt niets! U reageert op de aanval alinea voor alinea — een veelgebruikt, maar krachteloos wapen, in de wandeling „rij-bak” genoemd — doch U vergeet tot een conclusie te komen. Tenzij U r. 23 de conclusie noemt, en dat is zwak, want de Spiegel is er ook al sinds 25 jaren. En bepaald een blunder maakt U, wanneer U dieper ingaat op de waarden van de Almanak en meent dat het Mengelwerk er is om te lezen. Neen, M.M.G., het Mengelwerk is er om te schrijven! En zolang althans 20 % van het Corps dat niet doet en zelfs niet beseft, kan de Almanak even goed onder de hamer als de billards en de boeken.

Maar, voordat we ons armoedje gaan afbreken, laat ons ieder constructief middel gebruiken, dat ons ten dienste staat. Dat zijn we aan de generaties voor ons en aan ons zelf wel verplicht. Hebt U bijvoorbeeld al gepoogd met een „College van Vaste Medewerkers” tot schraging over te gaan van wat U ziet wankelen? Of zit er soms iets in een litterair dispuut? Kijkt U in elk geval eens naar pag. 1 van de Almanak en merk op wat de Maagd in haar rechterhand heeft, wat elk meisje immers altijd in haar hand heeft: een spiegel. Het is de kracht, maar juist ook de zwakte van een spiegel dat hij op straat weerkaatst, wat in de kamer plaats heeft. Daarom, M.M.G., voordat een buitenstaander de brandweer roept, dooft U dit vuurtje of laat het Uw Commissaris doen.

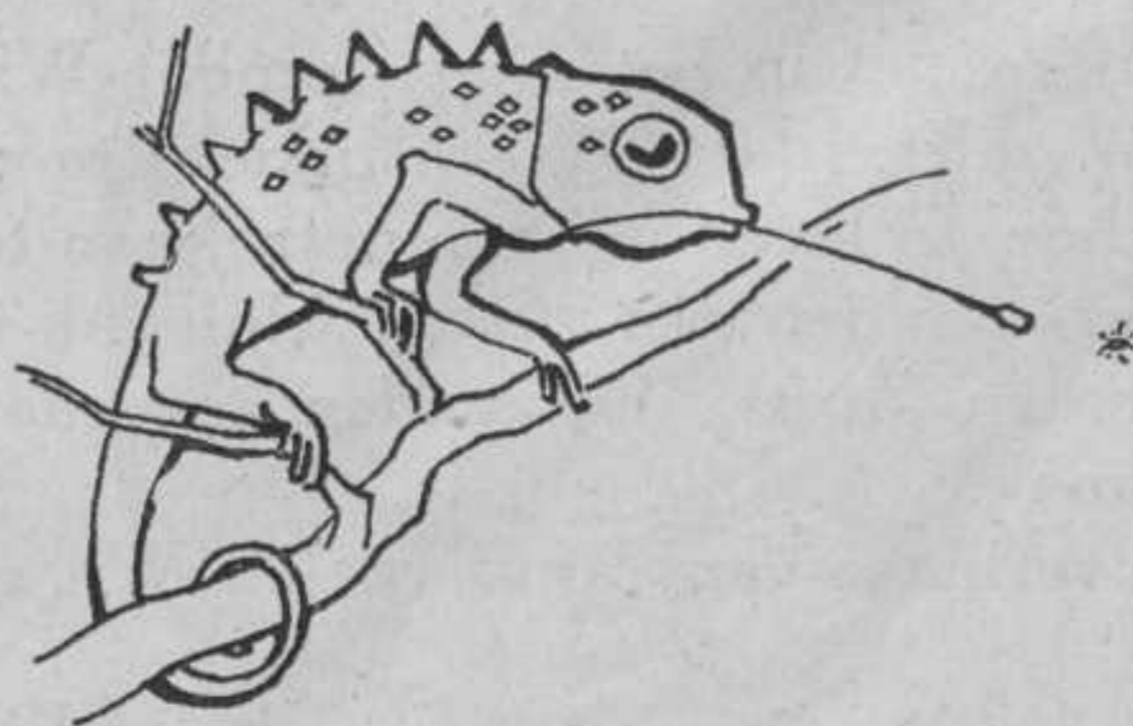
Met gevoelens van hoogachting, die U nu pas leert begrijpen, M.M.G., is het mij een eer te zijn

Uw dienstvaardige
H. C. G. LANGEMEYER.

Mijnheer de H.R.,

„Hou me vast, Hector, hou me vast!” en past U op Uw kleintjes. Hartelijk bedankt voor alles,

Uw L. I.

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Het spijt mij U nogmaals lastig te moeten vallen met een verzoek enige plaatsruimte af te staan in Uw blad, daar ik mij gaarne zou willen wenden tot een oud-redacteur van Uw orgaan:

Mijnheer H. C. G. Langemeyer,

Het verbaasd mij zo kort na de veelbesproken Corps-vergadering, iets wat ik daar zei, zo duidelijk bewezen te zien. Kunt U het U nog herinneren dat ik beweerde, dat wij Delftenaren geen grote stylisten waren? Dat ik dit niet ben, was mij reeds bekend, maar dat zelfs de redacteurs van „De Spiegel” deze kunst niet meester waren, was een geheel nieuw gezichtspunt voor mij. Het wegvallen van het door U gewraakte woordje „door” (regel 4) is namelijk door de redacteurs die de na-correctie uitvoerden niet opgemerkt, maar de rest van de fouten neem ik gaarne voor mijn rekening.

Maar mijnheer Langemeyer, U hebt gelijk, dit zijn slechts futiliteiten, het gaat om belangrijker zaken, waarbij het leren schrijven zeker niet de minste plaats inneemt. Maar zolang de redactie van „De Spiegel” meent ieder ingezonden stuk zonder meer, niet op te moeten nemen, of zolang er een ingezonden stuk zoek raakt zonder dat het ooit eens „door de mede-redacteurs besproken is, voldoet „De Spiegel” niet aan de haar gestelde eisen van Officieel Orgaan van het Delftsch Studenten Corps.

Verwacht U, dat iemand, die nadat hij twee keer een stukje heeft geschreven, zonder dat het opgenomen wordt, het weer voor een derde keer zal gaan proberen, terwijl hij zelfs niet van de redactie hoort, dat het niet opgenomen is, omdat het naar haar mening niet aan alle eisen voldeed?

Laat de redactie haar aanmerkingen eens met de schrijver bespreken, dat zal allicht stimulerend werken, om het nog eens te proberen.

Mijnheer Langemeyer, het spijt mij echter U te moeten bekennen, dat bovenstaande ervaringen niet door mij zijn opgedaan. Maar wanneer er op de laatst gehouden Thesauriersvergadering op aangedrongen wordt de grootst mogelijke zuinigheid te betrachten, dan vraag ik mij af, of „De Spiegel” de uitgave inderdaad waard is van een bedrag, dat $\frac{1}{4}$ van de Corpsbegroting uitmaakt, en ik kan dan niets anders zeggen dan: „Neen”.

Dit wil echter niet zeggen, dat ik wil zien, dat „De Spiegel” afgeschafte wordt, ik wil hem slechts anders zien.

Vandaar mijnheer Langemeyer, laten we gordijnen sluiten, maar het vuurtje nog verder opstoken, tot er uit de verheven plaats, waar de redactie zich bevindt, gedempte kreetjes komen en een aangename geschroeide-vlees-lucht ons zegt, dat dit vuurtje zijn doel bereikt heeft, dan zal al vlug een zacht plofje kenbaar maken, dat de redactie weer naar beneden gekomen is en in de toekomst met beide benen op de grond zal voortgaan met haar werkzaamheden en kunnen wij beiden zeggen: En „De Spiegel” leefde nog lang en gelukkig. Mijnheer Langemeyer, hartelijk bedank ik U voor Uw open aanmerkingen en om reden van het bovenstaande heb ik de eer te zijn van U, met gevoelens van de meeste hoogachting, de dienstvaardige

H. H. MAAS GEESTERANUS.

Mijnheer de Hoofdredacteur,

Hoe moet ik U bedanken voor het opnemen van het bovenstaande in „De Spiegel”, terwijl ik bezig ben het vuurtje op te stoken om U de biljetjes te roosteren. Maar is het wat veel gevraagd om de fouten nog eens met mij te bespreken? Uw gaarne tot een wederdienst bereid zijnde,

H. H. MAAS GEESTERANUS.

Mijnheer de Hoofdredacteur.

De gelegenheid aangrijpend — naar aanleiding van het door Uw redactie en de heer Maas Geesteranus vriendschappelijk gevoerde debat — wil ik getuigen van mijn verbaasd onbegrip over het wezen en streven van het officieel orgaan „De Spiegel”.

In de vorm waarin „De Spiegel” thans verschijnt verdient het nauwelijks de ondertitel „officieel orgaan”; een buitenstaander „De Spiegel” lezend zou dan wel een buitengewoon slecht en onjuist beeld krijgen, van wat er in het Delftsch Studenten Corps leeft! Ik geloof niet, dat U enig (meer scherp omlind) idee hebt wat het officieel orgaan nog meer dient te zijn als een mededelingen- en advertentie-blaadje; U heeft althans geen idee wat het nog meer zou kunnen zijn. U wilt toch niet beweren, dat diverse artikeltjes — zelfs in het humoristische — ook maar ten naastenbij au sérieux genomen kunnen worden? „De Spiegel” wordt niet gelezen, want ze is onleesbaar, als U wilt begrijpen wat ik bedoel. De heer Bosch heeft met een spitsvondig betoogje trachten duidelijk te maken, dat „De Spiegel” evenveel bestaansrecht heeft als onze nooit genoeg volprezen bibliotheek! Hij tracht deze redenatie zelfs te staven met op tientallen afgeronde percentages. Ik ben er niet geheel en al van overtuigd, of hij het betoog zelf ook absurd en naïef vindt! De zaak namelijk ligt anders: een instituut heeft bestaansrecht als het aan zekere bescheiden verwachtingen voldoet en „De Spiegel” voldoet aan geen verwachtingen, hoe bescheiden ook.

Het is makkelijk om te schrijven, dat het officieel orgaan slecht is — en het is slecht! — het is moeilijker om te schrijven waarom het slecht is, om echter waardevolle suggesties te kunnen geven om dit officieel orgaan beter te maken, zéér moeilijk.

Mijne opmerkingen zouden waarschijnlijk niet vitaal genoeg kunnen zijn om „De Spiegel” tot een gelezen blad te maken. Zonder de pretentie te hebben een diagnose en een therapie te kunnen stellen, wil ik evenwel toch nog het één en ander te berde brengen.

Er zijn in het Delftsch Studenten Corps zeker mensen, die kunnen schrijven, hoewel het door hen geschrevene op een ander peil zou staan dan het gemiddeld geschrevene in „De Spiegel” van tegenwoordig. Er zullen diverse mensen in staat zijn om over culturele aangelegenheden interessante en lezenswaardige artikelen te schrijven; mensen, die zich echter nu maar liever een beetje op de achtergrond houden, gezien het peil van het geschrevene in het officieel orgaan (ik vind deze betiteling al schrijvende eigenlijk steeds lachwekkender!). Naast die dingen, die het officieel orgaan nu eenmaal noodzakelijkerwijs moet bevatten, zou een regelmatige, door verschillende personen verzorgde bespreking van nieuw voor de bibliotheek aangeschafte boeken, zeker toch niet tot de onmogelijkheden moeten behoren.

Natuurlijk, uw redactie moet op de steun van een aantal mensen kunnen rekenen, maar tenslotte in staat zijn eventuele tijdelijke lacunes naar behoren op te vullen. Wanneer zij hiertoe niet in staat is verdient zij niet redactie te zijn en gezien het peil van ons officieel orgaan neig ik al aardig tot deze overtuiging.

Het is wellicht allemaal niet zo heel erg belangrijk, er zijn in Nederland vele beslist gezellige clubjes met beroerde officiele organen. Het euvel is dus algemeen te noemen, maar dat neemt niet weg, dat het een euvel is; een euvel, dat in het Delftsch Studenten Corps met kracht moet worden bestreden en niet, door f 6000,— voor een slecht blad teveel geld te vinden, maar door voor f 6000,— een goed blad te eisen! Dit lijkt mij nuttiger. Laat de redactie „De Spiegel” tot een gelezen blad maken en tot een blad de ondertitel „officieel orgaan” waardig.

Mijnheer de Hoofdredacteur, ik hoop, dat mijn critiek constructieve uitwerkingen zal hebben en ik teken met dank voor de geboden plaatsruimte in dit blad; geloof mij gaarne van U, mijnheer de Hoofdredacteur,

de dienstvaardige.

J. P. C. TEN HOVE,

Mijnheer Ten Hove,

Voor de Hoofdredacteur van het Officieel Orgaan moge ik Uw inzending beantwoorden.

Om niet in Uw rhetorische stijl door te gaan wil ik Uw beoog nuchterder trachten te behandelen dan het neergeschreven is. U begint met een felle beschuldiging. De hoofdredacteur heeft geen etc. en daarom is de Spiegel niet meer dan een etc.

Nu is de Spiegel dat wèl. Hij is — wat U ook moge aanvoeren — nog steeds het Officieel Orgaan van het D.S.C., waarin — zie de Corpswet — de leden te allen tijde vrije meningsuiting verzekerd is. Dat is de eerste functie van het blad en die vervult het de keren dat het nodig is. Men leze de jaargangen er op na. In de tweede plaats is de Spiegel een kroniek van Corpsgebeurtenissen. De Redactie verzorgt dat en zij schrijft op haar manier voor degenen die het aangaat. Zo wordt de Spiegel tot een Corpsorgaan en geen ogenblik tracht zij een blad voor iedereen te zijn.

In de derde plaats is er ruimte voor alles, wat de lezer bezig kan houden — zo maar, zonder tendens, net als het Mengelwerk in de Almanak. Ieder lid kan hier inzenden en de Redactie hoeft alleen voor het peil te waken. Ten vierde pas worden redevoeringen en mededelingen gereproduceerd.

De praktijk is, dat ook de tertiair genoemde functie bijna steeds in handen van de Redactie blijft. Zij zal daarbij te eeuwigden dage slechts publiceren wat haar goeddunkt, volgens de taak, die de Corpswet haar verleent. Helaas is van de weinige niet van haar afkomstige inzendingen maar al te veel, dat aan de meest eenvoudige eisen niet beantwoordt. Ook Uw inzendingen, mijnheer Ten Hove, hebben het op die wijze nooit tot publicatie gebracht. Wat wèl wordt gedrukt beschouwt de Redactie als leesbaar en zij durft het onder haar verantwoording uit te geven.

Wat U over het Stoepje van de Heer Bosch schrijft is onjuist. Niemand zal kunnen ontkennen, dat het gebruik, dat van de bibliotheek gemaakt wordt afschuwelijk gering is. Alleen het lid is hier de schuld van. Zou datzelfde lid tegenover zijn Corpsorgaan dan een zoveel beter figuur maken? Nu ben ik bij het opbouwende deel van Uw inzending beland. De Redactie waardeert, dat U het niet bij het aan scherven slaan van de Spiegel hebt willen laten. U vermoedt dat er leden zijn die wel wat kunnen. Welaan, als er inderdaad iemand is, die niet alleen kan schrijven maar het ook wel eens doet, en bovendien voldoende hart voor zijn Corps heeft om er iets voor te willen presteren, zou zo iemand dan niet schrijven alleen omdat andere, naar zijn mening minder goede krachten, dat wèl doen? Als U graag iets te lachen hebt, bezie dan deze veronderstelling goed, en trek dan nog eens Uw conclusies.

Boekbesprekingen worden wel opgenomen. Zie bv. deze jaargang no. 1, 2 en 3. Overigens verwacht U hiervan wel plotseling een onredelijk hoog nuttig effect.

Uw virtueuze tussenwerpingen zijn een antwoord niet waard. Aldus blijft er van Uw constructieve pogingen weinig over dan een odeurtje om de stank van Uw aanval aannemelijk te maken.

U eindigt met een goede opmerking. Inderdaad is het bedrag niet het essentiële, maar de kwaliteit (wel vreemd, dat het lid pas met zijn critiek op het blad loskomt als dit hem in de beurs gaat krabben). De Redactie is zich haar gebreken bewust en zij tracht te verbeteren wat zij kan, maar haar vermogens worden door een publiek, dat de waarde van een constante mogelijkheid tot vrije uiting niet voelt, beperkt.

Mijnheer de Hoofdredacteur, met graagte heb ik dit antwoord voor U geformuleerd.

G. H. HOFSTEDÉ.

BAL DES VOLEURS.

De fortuin, die het D.S.T.G. nog juist op tijd dit stuk heeft toegeworpen, moet natuurlijk óók zijn deel van de lof hebben — de keus blijft voortreffelijk. Ach, die heren, die een stevig, moraliserend geval verwachtten, ze zijn geschokt vertrokken, maar de paartjes die met het bal in 't vooruitzicht in de zaal waren opgeprikt hebben het blijmoedig spel ingezogen en ook de verslaggever die daar allenig tussen in zat was tot in zijn ziel verheugd. Oprechte blijspelen, die niet ergernis om knulligheden of valse vrolijkheid vergalt, zijn schaars; maar ze zijn een middel tegen alle kwalen.

Het D.S.T.G. heeft het werken met jongeren niet aangedurfd, wat jammer is, al had men nooit betere dieven kunnen vinden. Wanneer zoals hier de spelers bij paren optreden, zijn ze eigenlijk ook alleen nog maar paarsgewijs goed of slecht, zo is de wederzijdse invloed, Juliette met haar Gustave schitterde, de rol hielp daarbij natuurlijk goed mee. Eva had het moeilijker, maar ze kwam er — met Hector-met-de-baarden — redelijk uit, beter dan haar oom en tante. Daar werd het er dikker bovenop gelegd dan hun figuren verdragen konden. De heren Dupont—Dufort speelden niet sterk, de vader het minst. Natuurlijk, de rol moest belachelijk zijn; maar het is pas goed als men met volle ernst en overtuiging belachelijk is: en dat mankeerde.

Muzikmannetjes zijn in onze kringen bekend. De muzikant, die in het eerste bedrijf nog vervelend stond te doen op een balkonnetje, had later plotseling bij groter actie zijn figuur gevonden; van dat ogenblik af excelleerde hij.

Ha — en dan het ballet. Is al dat oefenen dan werkelijk niet voor niets geweest of was het alleen de geest van Max Dooyes die hier speelde? Het was verbijsterend gek en niet eens onharmonisch; het schonk de toeschouwers een kriebel in de benen om mée te gaan dansen om het goedgezinde kindermisje; de sfeer verhulde de gebreken.

Moet ik nu nog wroeten in het hart van het stuk? Wij laten ons Zotje toch ook niet psychotechnisch onderzoeken?

G. H.

VERPEINZINGEN

Een artikel in „Der Clercke Cronike” was aanleiding nog eens mijn gedachten te laten gaan over het stuk van Maurits Dekker: „De wereld heeft geen wachtkamer”.

De aanleiding tot het schrijven van dit stuk zet Dekker uiteen in het programma met de opmerkingen dat z.i. „de Kunst ook een sociale zending te vervullen heeft” en het feit dat de aanwending en ontwikkeling van de atoomenergie een sprekend voorbeeld is van: „èen der meest verontrustende kwalen waaraan onze tijd lijdt: de wanverhouding tussen de technische vooruitgang onzer maatschappij en de geestelijke ontwikkeling van de mens”.

Zonder op deze uitlatingen zelf in te gaan kan men zich afvragen of inderdaad Kunst gebracht is; uiteraard slechts een persoonlijk te beantwoorden vraag.

Het stuk, dat een appèl tot bezinning wil zijn, is dit wellicht maar is de Kunst hierbij niet verdwenen? Te meer maakte het de indruk van geconstrueerd, berekend te zijn; ja uitsluitend het product van een zeer wel en goed-denkend mens met toneel-ervaring en -interesse te zijn.

Alles, de handeling de dialoog — in het bijzonder de scherpe opmerkingen van de ingenieur George Brenner — het deed mij alles even kunstmatig aan, met slechts het doel de tendens naar voren te brengen.

Tegen het aanwezig-zijn van een tendens behoeft op zichzelf nog geen bezwaar te zijn mits deze zo verwerkt is dat andere onmisbare, voor mij ondefinieerbare elementen er niet bij lijden of zelfs het leven erbij inboeten.

Men herinnere zich de redenen die Prof. Thomson aanvoert tegen zijn stervende zoon, in het laatste bedrijf — voelt U het — ja de professor tracht zichzelf schoon te praten of de scène van James Thomson en Mary Holms, eveneens aan het eind, — voelt U het — het verstand van James ontkent maar ja, die wil om te leven — Ik word hier ironisch maar hoe kan het anders; het ligt er alles zo duimendik bovenop.

Deze enkele opmerkingen over het stuk als toneelspel bezien; het was goed gespeeld, de kwaliteit van het stuk in aanmerking genomen.

Ik geloof echter niet de enige te zijn geweest die de figuur van de zoon eerder als rugbyspeler dan als physicus zou opvatten zonder evenwel de laatste een forse gestalte te misgunnen.

De schrijver in „Der Clercke Cronike”, J. Mettau, let voornamelijk op de inhoud en de schijnoplossing.

Dit is echter iets wat mij in de tweede plaats interesseert; de artistieke waarde prevaleert m.i. de intrinsieke of zo men wil de ethische waarde.

Terecht merkt Mettau op dat het evenzeer struisvogelpolitiek is om te zeggen: „Ik doe mijn wetenschappelijk werk en hoe anderen dat benutten gaat mij niet aan” als de mening toegedaan zijn, dat men door zich te onttrekken aan dit werk de verantwoordelijkheid van zich aflegt.

Is immers niet een ieder verantwoordelijk voor hetgeen hier op aarde gebeurt?

Hij gaat uitvoerig in op de opmerking die Dekker de ingenieur Brenner in de mond legt: „een zinloos spel, dat je mee moet spelen of je wilt of niet”.

Er van uitgaande dat spel, wil het echt spel zijn, een doel heeft, constateert hij de contradictie in Brenners woorden, maar de bewering dat voor de idealist geen plaats in het spel zou zijn wegens zijn eigenzinnigheid: „de idealist de speler-naar-eigen-inzicht die boos wordt als zijn medespelers zijn spel telkens doen mislukken omdat zij niet geloven kunnen dat het volgens zijn spelregels gespeeld moet worden” is toch wel te gemakkelijk aangetoond om overtuigend te zijn. Mettau mist de „enige figuur die dit gegeven boven alle menselijk geredeneer en gespeculeer uit zou kunnen heffen n.l. de gelovige”.

Hij fundeert dit op zijn spelopvatting n.l. die van de gelovige en hiermede is dan ook de sluitsteen van een logisch betoog verdwenen.

Maar dit is niet zo belangrijk, wel de zienswijze, want ook ik mis deze figuur die eerder door zijn houding dan door zijn beslissingen het gegeven in een ander licht had kunnen stellen.

Een licht en daarmede een overtuiging die tot een oplossing leiden zou (m.i. de enige oplossing), aanvechtbaar, onaanvaardbaar wellicht maar in ieder geval iets definitiefs en positiefs.

Dat men zich bezinne naar aanleiding van dit stuk opdat Dekkers „De wereld heeft geen wachtkamer” niet volkomen zijn doel misse want dat zou toch jammer zijn voor een toneelstuk van Vaderlandse bodem!

L. B.

De Senaat deelt mede dat, in gevolge een besluit op de Corpsvergadering van 29 November j.l. genomen, de Wet van het Delftsch Studenten Corps door een toevoeging aan artikel 6 van Hoofdstuk VI, gewijzigd is.

Deze toevoeging *) luidt:

Aanvulling op artikel 6:

„Finantiël weinig draagkrachtige leden kunnen in overleg met den Thesaurier vermindering van contributie verkrijgen. Leden, die gedurende het gehele Corpsjaar in actieve militaire dienst zijn en buiten Delft gelegd, betalen voor dit jaar een contributie van vijf gulden.”

Namens den Senaat,
J. D. BIERENS DE HAAN,
Secretaris.

*) In te plakken op blz. 19 van de Corpswet.

Het Bestuur van het Delftsch Studenten Muziek Gezelschap „Apollo” heeft in de schoot van haar gezelschap ene grote onwetendheid bespeurd en wel speciaal bij haar jongere leden, omtrent hare onmetelijke schatten. Het is daarom dat zij nog eens ten overvloede op het volgende wenst te wijzen.

Het staat alle leden, dus ook de niet-orkestleden, vrij, zich bij de bibliothecaris van het gezelschap van een bewijsje te laten voorzien, wat in het Gebouw voor Bouwkunde alle beletselen wegneemt voor het bespelen van de zich daar bevindende vleugel van Apollo. De heer Breemans, concierge van dit gebouw geeft u tegen dit bewijsje de sleutel en wijst u de zaal, en zal er verder nauwlettend op laten toezien dat u niet de vleugel verschuift, er bierglazen op plaatst, of études in de geest van „Jan daar ligt” speelt, dit laatste hindert namelijk bezoekers van de boven deze zaal gelegen bibliotheek.

Tenslotte wordt men er nog eens op opmerkzaam gemaakt dat de uitleenbibliotheek van het Gezelschap ook op het gebied van de kamermuziek ruim is voorzien met muziek voor alle instrumenten in alle mogelijke combinaties. Dat men lene en spele is de wens van het Bestuur.

J. VERSTER, Bibliothecaris.

DELFTSCHE STUDENTEN DEBATING CLUB.

Het is altijd een wat vreemde situatie, wanneer meerdere overtuigingen met elkaar geconfronteerd worden. Namelijk hoe zelden zal het gebeuren, dat enige onderlinge beïnvloeding zal plaats vinden, vooral in geloofskwesties.

Toch is deze avond van groot nut geweest ter opheldering van vele wanbegrippen die er tegen het Katholicisme en bovenal tegen haar al of niet vermeende machtspolitiek bestaan, o.a. de rol die het op 't ogenblik speelt tegen een andere macht, en de problemen, die dit voor derden oplevert.

En ook dicht bij onze eigen wereld, het Corps rakende, werd nog eens duidelijk gezegd, hoe de rol van de Kerk hierin is. Op vele vergaderingen is het probleem „Sanctus Virgilius” naar voren gekomen, veel is erover gezegd, nog meer verzwegen en juist daarom was het goed hier van de andere zijde het algemene Corps-standpunt te horen waarden.

Zonder twijfel kan nu een verslag volgen van wat aangevoerd is, doch daar dit altijd beter op het moment zelf te volgen is, en dit dus weggelegd is voor de waarlijk enthousiasten, moet mij toch één algemene opmerking van het hart. Waar aan de ene kant men doodsbenauwd is voor een „overheersing”, door het machtsapparaat na constitutionele meerderheid, bestaat nu de — weliswaar ongelukkige — psychologische mentaliteit van „we zullen proberen hem in een hoek te praten” en „hij is speciaal voor dit soort debatten getraind” e.d. bij sommigen, die juist daarom naar zulke evenementen gaan.

Des te verrassender stond dan iemand tegenover ons, die uit zuivere liefde voor eigen geloof alles volkomen eerlijk besprak en fouten openlijk toegaf, een adel van geest, die slechts weinigen gegeven is.

Alle waardering voor het Bestuur van de D.S. Debating Club die zo iemand als pater Grond heeft gevonden om over dit onderwerp te willen debatteren, maar waar blijft het lied?

V. W.

SLUITINGSTOCHT 1949.

Vrijdag 23 December a.s. zal de traditionele Sluitingstocht van de Delftsche Studenten Roei-Vereniging „Laga” voor zeer oud- en oud-raceroeiers, race- en fuifroeiers plaats hebben.

Wederom is het restaurant in het Westbroekpark te 's-Gravenhage als doel gekozen. Men kan aldaar de zelf meegebrachte lunch nuttigen en verfrissingen verkrijgen.

Het Bestuur verwacht, dat een ieder aan deze tocht zal meedoen, aldus zich de gelegenheid niet ontglippen latend door een duizendkoppige, enthousiaste menigte langs de Haagse grachten te worden toegejuicht.

U kunt op de daarvoor bestemde lijst op Laga intekenen.

Namens het Bestuur van de Delftsche Studenten Roei-Vereniging „Laga”,
H. KOOPS, Secretaris.

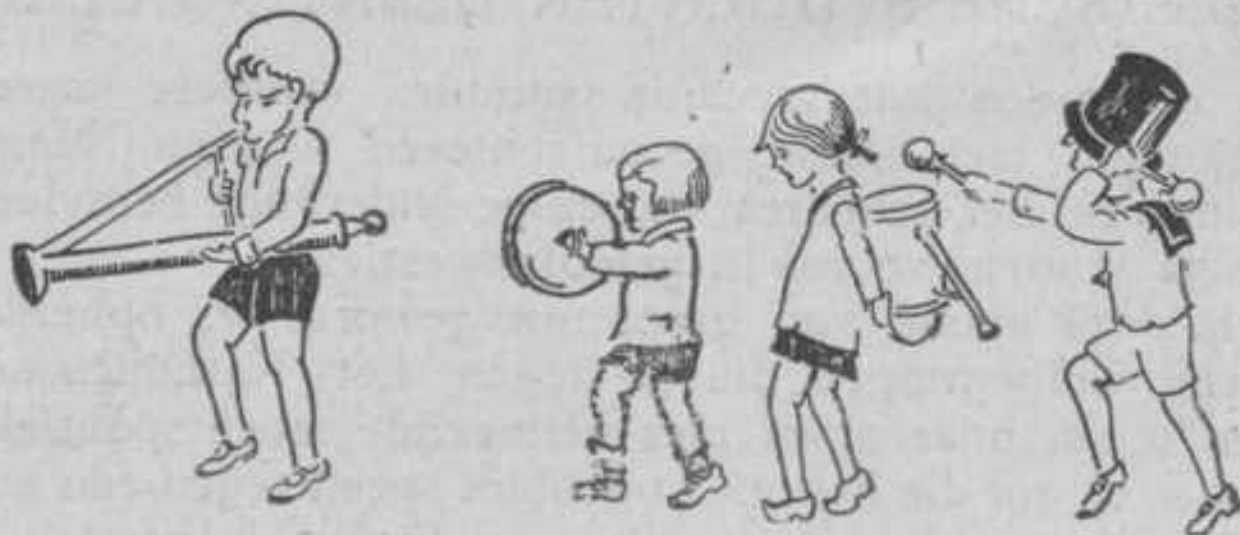
Het Bestuur van de Delftse Studenten Alpenclub deelt hierbij mede, dat het zich tijdens de vergadering op 30 November als volgt heeft samengesteld:

J. D. Bierens de Haan,	President,
L. F. D. ter Kuile,	Secretaris,
A. C. van Daalen,	Thesaurier,
M. C. A. van Nieveld,	Ski-Bube.

De eerstejaars, die hun activiteiten in de kring van de Delftse Studenten Alpenclub wensen te ontplooien, worden erop gewezen, dat zij niet automatisch lid zijn, maar om lid te worden, zich bij het Bestuur moeten opgeven. Dit met het oog op het daarbij inbegrepen lidmaatschap van de Nederlandse Alpen Vereniging, eventueel benevens dat van de Nederlandse Skivereniging.

Voor hen, die gewoon lid wensen te worden, bedraagt de contributie f 4,50, waarbij is inbegrepen de contributie van de N.A.V. Men ontvangt dan het maandblad „de Berggids”. Zij, die ski-lid willen worden betalen f 7,—, in welk bedrag zowel de contributie voor de N.A.V. als die voor de N.S.V. is verdisconteerd.

Namens het Bestuur,
L. F. D. TER KUILE,
Secretaris.

MEDEDELING VAN DE VOORLOPIGE COMMISSIE
UIT HET EERSTE JAAR.

Op Donderdag 22 December 1949 om 8 uur zal in de boven-
eetzaal van de Sociëteit „Phoenix” een Eerste-Jaarsvergade-
ring gehouden worden.

Agenda:

1. Opening.
2. Notulen.
3. Verslag Secretaris.
4. Verslag Thesaurier en Begroting.
5. Clubloze Eerste-Jaars.
6. Mededelingen.
7. Rondvraag.
8. Sluiting.

Namens de Voorlopige Commissie
uit het Eerste Jaar,

G. F. MUNTU,
Secretaris.

Voor Brillen

Fa. L. M. van Tetterode

Nieuwstraat 2-4
Telefoon 1594
tegenover de Aula

Voor Fotograaf...

Reijken

KOORNMARKT 72
TELEFOON 1765

Een aloude en
goede MOS

's avonds even nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

Stoomblekerij
Chemische Wasterij

„OZON”

Telefoon 778426
VOORBURG

voor de Herenwas

Voor APARTE KLEDING en HERENMODE ARTIKELEN
IN HET BETERE GENRE

Fa. A. J. VOS

Markt 14-16-18 Delft - Tel. 322

Speciaal adres voor AVONDKLEDING NAAR MAAT

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde,
Natuurkunde, Mechanica.
Paulus Buysstr. 40, Tel. 55030
Den Haag

Bloembinderij
„FLORAL ART”

Binnenwatersloot 11
Telefoon 980
Delft

Voorheen en thans:

„Wij in de Spiegel
en U bij Oliemans”

N.V. BRANDSTOFFENHAN DL

VOORHEEN **S. OLIEMANS**

Buitenwatersloot 23 - Telefoon 144 - Delft

TREFPUNT voor Zakenvrienden

Mannen van de Industrie en
de Vorsers der Wetenschap

Café Restaurant „t Prinsenhof”

Oude Langendijk 13 — Delft — Telefoon 16

Directie: W. REINDORP

Ik heb trek in Oude Vlek!

OUDE VLEK

Zeer fijne oude genever uit Delft

DE KUYPER

OUDE GENEVER • LIKEUREN • DRY GIN • ANNO 1695 • SCHIEDAM

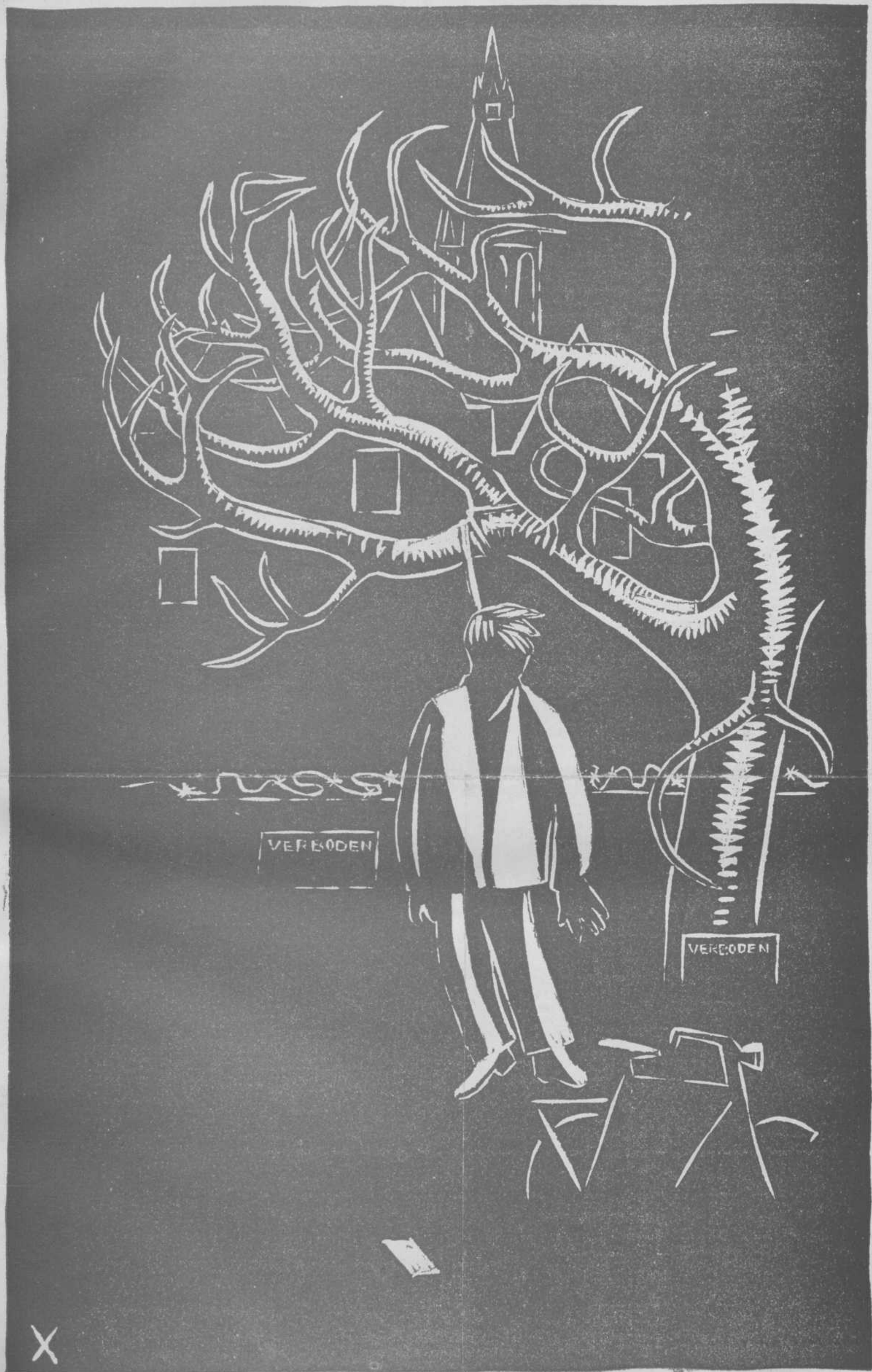

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

UITSLAG

..... P_1 en P_2 zullen ieder in 2 jaren gehaald dienen te worden. anders .....

TREURIGE HISTORIE

In de poesjenellekelder
Staat een heel oud poppenspel
Met geschilderde panelen
En vergulde kapitelen;
Honderd jaren telt het wel.

Roem en glans ligt opgeladen
In het tochtige gewelf.
Mensen, ziet dat groot mirakel,
Comédie à grand spectacle,
Want hier spelen poppen zelf.

Tot de nabobs en de vorsten
Is de mare uitgezweefd:
Laat nu de marionetten
Rustig op de zolder zetten,
Eindelijk een spel dat leeft!

Tovermacht heeft lang geleden
Deze lijven aangeraakt,
Heeft door ziel en wil te stoppen
In de lamme ledepoppen
Dit theater groot gemaakt.

Daarna hebben knappe spelers
Elke pop het spel geleerd;
Speels gewerd hun raad tot daden,
Al die bloeiende decaden
Ging er zelden iets verkeerd.

Tot de dagen zijn gekomen,
Dat het spel niet meer voldeed:
Nieuwe tijd eist nieuwe spelen,
Oude stukken gaan vervelen,
Meer effect! is dan de kreet.

Reoriginalisatie
Wordt de slogan voor het spel,
Nieuwe wijn in oude vaten;
Spitse spullebazen praten.
Ha, nu wordt het weer modell

Mensen, mensen, ziet hoe grondig
Die commissie werken kan:
Gaan naar andere theaters,
Spreken daar met hun confraters,
En ten slotte komt het plan.

't Nieuwe spel is snel verzonnen;
Speel het nu nog efficiënt:
Spullebaas moet dirigeren,
Wat de poppen gaan presteren,
Net als bij de concurrent.

Bij de winkel op het hoekje
Kopen zij een bosje draad,
Draadjes komen aan de koppen,
Armen, benen van de poppen:
Nu beweegt het accuraat!

In de poesjenellekelder
Speelt een nieuwe poesjenel.
Nabobs krijgen invitaties,
Vorsten sturen delegaties;
Plechtig luidt de baas de bel.

Spelers trekken aan de touwtjes,
Scheef en schots en omgekeerd,
't Gore touw in duizend knopen
Moet de pop de kunst verkopen
Die men boven commandeert.

Ziet hoe knap! roept nu de speler,
Wat een orde in mijn spel! .....
Geen applaus? Gefluit! Débacle .....
Tragédie met groot spektakel;
Poppekast is naar de hel.

Moraal:

Geliefde Lezer, in beginsel
Is dit verhaal alleen verzinsel.

D. V.

**WENST GIJ IN DE SPIEGEL TE PUBLICEREN?
RAADPLEEG EERST HET GEDENKBOEK, DE
PAGINA'S 281-284.**